CHƯƠNG 2350

Ngươi đến muộn rồi

“Đạo hữu Thái Hư, chúc mừng ngươi nhé…”

“Ngươi vẫn đứng đầu Địa bảng, e rằng ngôi quán quân này đã chắc chắn thuộc về ngươi rồi!”

Hỏa Dạ ôm một thanh kiếm, đứng bên cạnh Hạ Nhân.

Trông nàng toát lên vẻ anh khí, dáng vẻ rất sảng khoái, nhanh nhẹn.

Hạ Nhân nói: “Đúng vậy… Nếu không có gì bất ngờ, ý ta là có kẻ ác ý can thiệp, thì ngôi quán quân Địa bảng này chắc chắn không ai khác ngoài ta!”

Trên người hắn tỏa ra sự tự tin mạnh mẽ.

Trước đây, Hạ Nhân còn định ứng phó một chút, tùy tiện giả vờ cho xong.

Nhưng bây giờ, hắn đến giả vờ cũng lười.

“Ta cũng chúc mừng ngươi!” Hạ Nhân hất cằm về phía tấm bia Thiên bảng: “Ngươi cũng đứng đầu mà!”

“Không được rồi!” Hỏa Dạ nói: “Về cường độ thần niệm, quả thật ta mạnh hơn Tiêu Vô Tướng một chút!”

“Nhưng về thủ pháp luyện đan và thiên phú luyện đan, hắn quả thực áp đảo ta!”

“Nói thật, trong lần tỷ thí tinh luyện này, ít nhiều gì hắn cũng bị ngươi quấy nhiễu, nhưng ngay cả trong tình huống đó, độ tinh khiết của dược dịch hắn tinh luyện ra vẫn cao hơn ta một chút!”

“Đến vòng thứ ba luyện đan, dù thế nào ta cũng không thể thắng hắn!”

Hạ Nhân mỉm cười, nói: “Cũng chưa chắc!”

“Ta đi trước, tiền bối Hỏa Dạ!” Hạ Nhân chắp tay với Hỏa Dạ, sau đó một mình rời đi.

Đi trên đường lớn, thần niệm của hắn không ngừng quét nhìn xung quanh.

Hắn chỉ lo Thần Hoàng của Tiêu gia đột nhiên tập kích.

Nhưng rõ ràng nỗi lo của Hạ Nhân là thừa, Tiêu gia quả thật có chút ảnh hưởng ở Thánh Đan thành, nhưng chưa đến mức có thể làm càn muốn gì làm nấy.

Hạ Nhân trở về cửa hàng, tiếp tục tụng đọc 《Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh》.

Hạ Nhân có dự cảm, mình đã cách lúc luyện thành thần thông 【Điểm Giáng Môi】 không còn xa nữa.

Hắn thậm chí không đi vào hậu viện, mà nằm xuống chiếc ghế phía sau quầy của tiệm luyện đan đã đóng cửa, nhắm mắt thấp giọng tụng đọc Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh.

Tương tự, cũng chia thành luyện đan bình thường và luyện đan vượt cấp.

Tỷ thí sẽ được tổ chức sau mười ngày.

Địa điểm vẫn là quảng trường Tháng Năm.

Hạ Nhân không hề lo lắng, bởi bất kể là luyện đan hay luyện đan vượt cấp, hắn đều không sợ.

Hiện giờ trong đạo trường chỉ có hai người, một người là Tiêu Tri Quân, người còn lại là nhị tổ Tiêu Tri Ngộ.

“Thần phù cửu phẩm?” Tiêu Tri Quân nhíu mày rất chặt, giữa hai hàng lông mày thậm chí còn hằn ra chữ xuyên.

“Loại thần phù này, lão phu cũng chưa từng thấy!”

“Không chỉ chưa từng thấy, lão phu còn chưa từng nghe nói đến!”

“Có điều…” Chữ xuyên giữa mày Tiêu Tri Quân dần dần giãn ra: “Chuyện hắn nói rất có khả năng là thật!”

“Một kẻ chỉ ở Thần Tôn cảnh, cho dù có nghịch thiên đến đâu, cũng tuyệt đối không thể chịu nổi một đòn toàn lực bằng thần niệm của tu sĩ Thần Hoàng cảnh!”

“Lão nhị à, hơn nữa chúng ta là luyện đan sư, từ nhỏ đã chú trọng việc bồi dưỡng thần niệm!”

“Lão phu nói một câu khó nghe, cường độ thần niệm của đệ e rằng đã đủ sánh với nửa bước Thần Đế rồi!”

“Thần niệm của cảnh giới Bán Đế mà không làm gì được một tiểu tử Thần Tôn cảnh nhỏ bé, đệ tin sao?”

“Đệ không tin!” Tiêu Tri Ngộ lắc đầu: “Đại ca, nói vậy thì trên người tên nhóc này quả thật có một thần phù có thể ngăn người khác đánh lén bằng thần niệm?”

“Hẳn là vậy!” Tiêu Tri Quân nói: “Trong Thần giới, phương pháp phòng ngự công kích thần niệm của người khác cũng chỉ có vài loại!”

“Thứ nhất, thần thông thần niệm, hơn nữa còn phải là thần thông thần niệm mang tính phòng ngự!”

“Điều này gần như không thể. Một kẻ ở Thần Tôn cảnh, cho dù tu luyện thần thông thần niệm cực phẩm cấp Thiên, cũng không thể ngăn được công kích thần niệm của đệ!”

“Một số thần khí cũng có thể ngăn cản công kích thần niệm, nhưng muốn chống lại công kích thần niệm của đệ thì ít nhất phải cần thần khí cửu phẩm!”

“Mấu chốt là, cho dù hắn có thể luyện hóa thần khí cửu phẩm, thần lực và đạo pháp của hắn cũng không đủ để chống đỡ việc ngăn cản công kích của đệ!”

“Huống chi, phần lớn thần khí đều phải được kích phát mới có hiệu quả!”

Tiêu Tri Ngộ nói: “Đại ca nói rất có lý!”

“Ừm!” Tiêu Tri Quân tiếp tục nói: “Vậy nên phương thức hắn có thể dùng để phòng ngự công kích thần niệm của đệ chỉ còn lại loại thứ ba, thần phù!”

“Trên người hắn hẳn có một thần phù cửu phẩm đã được kích phát từ trước, đương nhiên cũng chưa chắc là cửu phẩm!”

“Cửu phẩm có lẽ chỉ là hắn khoác lác, rất có thể là cực phẩm trong bát phẩm, hoặc thất phẩm!”

“Cho dù có thần phù cửu phẩm, với thần niệm của đệ, muốn mở nó ra cũng cần ba hơi thở, hắn không có khả năng chống đỡ nổi!”

“Theo ngu kiến của lão phu, hẳn là một thần phù cực phẩm thất phẩm, có thể phòng ngự một đòn thần niệm của Thần Hoàng cảnh!”

“Đại ca nói có lý!” Tiêu Tri Ngộ phụ họa: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Tiêu Tri Quân nói: “Không vội… Đệ cứ nghe ta nói hết đã!”

“Loại thần phù tương tự, trên người hắn không thể có quá nhiều!”

Tiêu Tri Ngộ nói: “Nhưng nếu hắn chỉ có một tấm, tại sao còn phách lối như vậy?”

“Ha ha ha... Nhị đệ à, sống lâu như vậy rồi, đệ vẫn chưa biết thế nào là phô trương thanh thế sao?” Tiêu Tri Quân cười nói: “Có ba khả năng!”

“Khả năng thứ nhất, trên người hắn có rất nhiều loại thần phù phòng ngự công kích thần niệm như vậy, cho nên hắn không hề sợ hãi!”

“Khả năng thứ hai, trên người hắn chỉ có một tấm thần phù, hơn nữa đã dùng rồi, đã bị đệ công kích một lần, vậy nên hắn chỉ có thể tỏ ra phách lối, trông như không hề sợ hãi, nhưng thật ra chỉ là phô trương thanh thế mà thôi!”

“Khả năng thứ ba, trên người hắn chỉ có một tấm thần phù, nhưng tấm thần phù này có thể nhiều lần ngăn cản công kích thần niệm của người khác!”

Tiêu Tri Ngộ nhíu mày: “Mấy lần?”

Sắc mặt Tiêu Tri Quân tối sầm: “Nhị đệ, đây chẳng phải hỏi thừa sao, ta làm sao biết được mấy lần?”

“Có điều thông thường mà nói, loại thường gặp nhất của chúng ta là ba lần, hoặc hai lần!”

“Ừm!” Tiêu Tri Ngộ hít sâu một hơi, nói: “Đại ca nói có lý!”

Tiêu Tri Quân nói: “Đó là ba khả năng... Trong đó khả năng thứ nhất có thể bỏ qua, bởi vì cho dù trên người hắn có nhiều thần phù cũng vô dụng, kích phát chúng cần thời gian!”

“Vậy nên chỉ còn khả năng thứ hai và thứ ba...”

“Bốp…” Tiêu Tri Ngộ giơ tay lên, đập mạnh mấy cái vào đùi, nói: “Ta hiểu rồi… Chỉ cần chúng ta liên tục dùng thần niệm công kích hắn vài lần, tên khốn này chắc chắn sẽ chết!”

Tiêu Tri Quân nói: “Chính là ý đó!”

“Có điều… Hiện giờ tốt nhất đừng tấn công hắn!”

“Trong Thần giới, không có chuyện gì là không thể thương lượng!”

“Chỉ cần hắn chịu nói chuyện, cách tốt nhất là hai bên hòa bình chấm dứt nhân quả, chúng ta thuận lợi lấy được thứ mình muốn!”

“Dùng thần niệm chém giết hắn chỉ là biện pháp bất đắc dĩ mà thôi!”

“Được… Đại ca nói có lý!”

Hạ Nhân nằm trên ghế thái sư, nhìn Tiêu Tri Ngộ, nhị tổ của Tiêu gia, đang đứng trước mặt mình với vẻ ngoài cười mà trong không cười, thậm chí hắn còn chẳng đứng dậy hành lễ.

“Tiền bối đã đến mà cũng không hành lễ sao?”

Hạ Nhân nói: “Ngươi không xứng!”

“Ngươi…” Tiêu Tri Ngộ tức đến nghẹn lời!

Sau khi hơi bình tĩnh lại, lão đổi giọng, nói: “Thái Hư à… Ngươi nói xem, rốt cuộc ngươi tham gia cuộc tỷ thí này là vì điều gì?”

“Vì danh hay vì lợi, Tiêu gia chúng ta đều có thể cho ngươi…”

“Chỉ cần ngươi rút khỏi cuộc tỷ thí, mọi chuyện khác đều có thể thương lượng!”

Lúc này Hạ Nhân mới khẽ cử động thân mình, chuyển từ tư thế nằm sang tư thế ngồi: “Tiêu Tri Ngộ…”

“Ngươi nói rất đúng, thật ra tất cả đều không thoát khỏi hai chữ danh lợi!”

“Nhưng đáng tiếc… Ngươi đến muộn rồi!”